

58 päeva veel

Postkaardid laiskadele

„Küüslaugusalaami? Mis te sellest arvate? Sigge, mis sina ütled?”

„Ee, mida?”

Olin pingis lösakil, pea laual ja ise poolunes, nähes und Adriani pruunikaskuldsetest silmadest, aga Agneta häääl äratas mu üles. Ajasin otsekohe selja sirgu nagu sõdur, kellele on antud korraldus valvel seista.

Küüslaugusalaami? Mida ta silmas peab? Sain aru, et oodati mingisugust vastust, olgugi et ma polnud päris kindel, mille kohta. Agneta lükkas prillid ninajuurele ja naeratas mulle julgustavalt.

Vaatasin klassis ringi, et leida mingigi vihje, aga mu klassikaaslased vaatasid mulle lihtsalt lõbustatult otsa. Adrian, kes istus akna all, vaatas mulle silma ja ma tundsin, kuidas põsed kuumama hakkasid. Mida Agneta silmas peab? Kas ta pakkus mulle võileiba? Ei, see ei tundunud kuigi usutav. Kas ma peaksin rääkima, millest küüslaugusalaami tehtud on? Küüslauk ja ... mingi sealih? Eeh, vaevalt ta siiski seda ootas. Ei olnud ju kodunduse tund.

„Ütle lihtsalt, mida sa arvad,” ütles Agneta, noppides oma helekollaselt kampsunilt nähtamatu ebeme.

Neelatasin. Surusin näpuotsad peopessa ja tundsin, kuidas süda lööb. Kas ma peaksin selle sõna tähthaaval ütleva? Ka

see ei tundunud kuigi mõistlik, arvestades, et ta oli valgele tahvlile juba punasega „küüslaugusalaami” kirjutanud. Otse selle kohale oli ta kirjutanud „sokid”. Kuidas küüslaugusalaami ja sokid kokku käivad, oli mulle tõeline mõistatus.

„Ee ... ei, aitäh, ma ei söö liha,” ütlesin lõpuks veidi kõhklevalt.

Siis hakkasid Sixten ja Karl-Johan, Nico, Maia, kossutüdrukud ja veel paljud laginal naerma. Möödus paar ärevat hetke ja ka mina hakkasin itsitama, justkui näitamaks, et „No muidugi! See oli otse loomulikult nali!”. Küllap ma võidaksin selle itsitamise eest Oscari, suunurgad tundusid päris kanged ja lisaks kõlas rohkem sedamoodi, nagu ma oleksin külmetanud ja üritaksin kähiseda.

„Tegelikult ma tahaksin, et me arutaksime seda tõsiselt,” ütles Agneta. „Et sõita klassireisile nii nagu planeeritud, peaksime saama kokku veel kümme tuhat krooni. Ja sinna on ainult, ma kohe vaatan ...”

Ta läks seinal rippuva kalendri juurde ning lehitses märtsist ja aprillist mööda, peatus mai juures ja arvutas vaikselt endamisi.

„Nii ... me sõidame niisiis 6. mail. Sinna on veel natuke üle kaheksa nädala ja, oot, täpsemalt öeldes viiskümmend kaheksa päeva. Ja meil on vaja vähemalt kümme tuhat krooni, et reis üldse toimuks!”

Agneta kirjutas tahvlile „10 000 kr” ja tõmbas numbritele kolm joont alla.

„Klassireisile? Mis klassireis?” sosistasin Bella Bjöle, kes istus ja joonistas ülimalt keskendunult lilla vildikaga oma

käsivarrele jänest. Bellat üllatas mu küsimus sedavõrd, et jänese üks kõrv omandas õhupalli kuju.

„Nalja teed või?” küsis ta, silmad jahmatusest pärani.

Ma ei liialda. (Tegelikult oli nii, et Bella Bjö oli näinud pisut jahmunud välja seitsaadik, kui talle tuli pähe „kaval” mõtte ise endal tukka lõigata. Esimesed neli korda, kui ta seda tegi, õnnestus see väga ebaühtlaselt ja nüüd lõppes vaskpunane tukk vähemalt viis sentimeetrit kulmudest kõrgemal.)

„Ee ... ei tee.”

„Aga klassireis!”

„Ma pole mingist klassireisist midagi kuulnud.”

„Kindlasti oled!” sosistas Bella Bjö ägedalt.

Ta tundus lausa isiklikult südamesse võtvat, et ma mõhkugi ei tea.

„Klassireis! Esteröni saarele! See on ju aasta sündmus! Kaks ööd oleme ära ja elame väikestes punastes majades ja küpsetame lõkkel vorsti ja ujume ja korraldame aardejahi ja öödisko ... ja ... ja ... See on ju viimane asi, mis me teeme, enne kui klass laiali lüüakse! Me oleme seda neljandast klassist alates planeerinud. Okei, sina pole neljandast saadik meie klassis olnud, aga ikkagi!”

„Aa ...”

Esterön. Nüüd hakkas mul nagu midagi koitma. Võib-olla räägiti sügisel Esterönist ja klassireisist? Aga sügissemestri alguses oli mul tegemist põhiliselt sellega, et näida normaalne ja kohaneda, nii et ma polnud suutnud õieti muule keskendudagi. Ja sügissemestri lõpus olin pabistanud kõige rohkem jõulukontserdi pärast, sest kaksikud Sixten ja Karl-Johan olid veennud mind laval esinema. Ju polnud mu ajus enam palju

rohkem ruumi, et mingile klassireisile mõelda. Aga no selge, klassireis! See võib ju lahe olla, või mis?

Võtsin Bella Bjö peost vildika ja tegin jänese korda, nii et see sai kaks normaalset kõrva. Õhupallikõrva muutsin ma päris õhupalliks, mida jänes käes hoidis. Joonistasin talle ka tuutumütsi pähe ja tordi teise kätte.

„Mis ta nimi on?” sosistasin.

„Albin O,” vastas Bella. „See on minu küüliku nimi.”

Kirjutasin tordi peale loogeliste tähtedega „Palju õnne, Albin O”, et see näeks välja nagu glasuur. Bella Bjö näis väga rahulolev.

„Raha saab ju teenida mitmel eri moel,” jätkas Agneta. „Nagu öeldud, võib müüa küüslaugusalaamit ja sokke ja ... jah, mis sa mõtlesid, Maia?”

„Minu õe klass müüs käterätikuid ja linu. Nad teenisid nii palju raha, et said lausa *Itaaliasse* sõita!”

Agneta pööras ennast tahvli poole ja kirjutas üles „käterätikud” ja „voodipesu”.

„Ja 6.d sõidab Gotlandile surfama.”

See oli Andrzej hääl, mis kostis kõige kaugemast pingireast. Kõik peale Juno pöörasid ringi ja vaatasid teda. Ta oli üks jalkakuttidest, pikk ja ilus ja populaarne. Lisaks oli ta sõbralik, sest kuigi ta oli ise parim kõiges, mis sporti puutus, ei kuulunud ta nende hulka, kes kukkusid ohkima, kui nende meeskonda sattus mõni mitte nii hea või kui keegi söötu kätte ei saanud (nagu näiteks minu puhul juhtus). Päris sedasama ei saanud öelda Hugo kohta, kes istus tema kõrval, kaelas suur sinivalge Norrköpingi spordiklubi rätik. Hugo kurtis pidevalt meeskondade jaotuse üle – see tähendab siis, kui ta

ei sattunud kokku teiste jalkapoistega – ning vandus ja sai tignedaks, kui keegi vea tegi.

Andrzej jätkas:

„Nad olevat šokolaadipallide müügiga hullu raha teeninud. Minu kasuvend muust enam ei räägigi.”

Agneta ei jõudnud vastatagi, enne kui Sixten hõikas:

„Superigav topeltviga!”

Karl-Johan lisas:

„*Boring snoring!*”

Kaksikuid ei hoolinud sellest, et Andrzej on populaarne ja tema arvamust võetakse kuulda. Nemad katkestasid igaüht, kui tuju tuli. Selles mõttes olid nad demokraatlikud. Aga just sellepärast oligi Agneta pannud nad istuma võimalikult tahvli lähedale ja samas teineteisest võimalikult kaugele.

„Sixten ja Karl-Johan, või tähendab Mushroom. Tuhandes kord juba. Tõstke käsi, kui tahate midagi öelda!”

Sixten tõstis kohe käe ning hakkas nii metsikult ja ägedalt vehkima, et virutas kogemata oma pinginaabrile Maiale vastu pead.

„Vabandust, halloo! Mina istun siin!” ütles Maia pahaselt ja sättis kõrget heledat hobusesaba, mis oli löögist viltu läinud.

„Saad andeks!” vastas Sixten laialt naeratades.

Maia pööritas silmi. Agneta noogutas Sixteni poole, nii et too võis vehkimise lõpetada.

„6 10 ja Mushroom on eilne lumi, Agneta. Aga sa võiks kasutada mu kardisõitjanime Smoking Bandit.”

„Jah, ja mulle meeldiks, kui sa mulle ütleksid Count von Crash, meeldiks jah,” ütles Karl-Johan.

Agneta pühkis pabersalvrätiga ninaalust ja vaatas kella. Ta

nägi pisut väsinud välja, kuigi kell oli alles veerand üksteist hommikul.

„Ma ei jaksa isegi küsida, mis asi on kart.”

„Lihtsalt maailma kõige ägedam spordiala,” ütles Sixten suure elevusega.

„Kuigi teie hüüdnimed ja vabaajategevused on kahtlemata väga huvitavad, ei saa me nende arutamisele hinnalist klassijuhatajatunni aega kulutada,” teatas Agneta. „Ainult kaks kuud on veel jäänud! Me peame kõik ühiselt mõtlema, kuidas me selle raha kokku saame. Ja nüüd ma tahan, et te ei hakkaks muudkui üksteise ettepanekuid maha tegema.”

Agneta tegi nimetis- ja keskmise sõrmega õhus jänesekõrvad ja vaatas nagu natuke ekstra Sixteni ja Karl-Johani otsa.

Bella Bjä ja Bella Bjö (kelle perekonnanimed olid tegelikult Bjärlind ja Björk), Miriam ja Maia, Sixten ja Karl-Johan ja paljud teised hakkasid kohe oma mõtteid hõikama. „Teeme küpsiseid ja müüme neid!”, „Kogume purke!”, „Aitame inimestel paberit ja klaasi taaskasutusse viia!”, „Teeme vanade mänguasjade ja riiete kirbuka!”, „Küsime Miriami vanaisalt, kas ta ei võiks meile annetada!” (Miriami vanaisa olevat jutude järgi miljonär. Keegi ei teadnud, kas see on tõsi või ei, sest Miriam ei vastanud sellele küsimusele kunagi, vaid üksnes naeratas salapäraselt iga kord, kui tema vanaisa jutuks tuli.)

„Ükshaaval! Ja tõstke käsi!” ütles Agneta.

„Vabandust,” ütles Juno, kes istus, käsi pulksirgelt lae poole, „aga ma olen siin juba mingi kaks tundi kätt üleval hoidnud.”

„Klassijuhatajatund on kestnud ainult viisteist minutit,” ütles Agneta, aga osutas siiski Junole, kes lasi käe otsekohe alla.

„Oma juuste müümisest võib saada jube palju raha.”

Hetkeks tekkis vaikus. Kõik vahtisid Junot. Maia ja Miriam nägid välja nii kohkunud, nagu oleks Juno öelnud, et müüme maha nende väikesed vennad või midagi sihukest.

„Oot, vabandust,” ütles Maia, „aga kes peaks tahtma juukseid osta?”

„Parukategijad.”

„Aga ... parukates pole ju ometi päris juuksed?” küsis Adrian, mina kasutasin samal ajal juhust ja imetlesin ta musta värvi tukka ja kui ilusasti see põsele langes. Oma fantaasias lükkasin ma juuksesalgu eemale, et tema pruunikaskuldsed silmad paremini välja paistaks. Ei! Näpistasin ennast käsi-varrest, nagu tuletamaks meelde, et ma ei tohi jälle unistama kukkuda. Ma ei tahtnud sattuda taas kord olukorda nagu „küüslaugusalaami, Sigge, mis sina arvad?”. Aga teisest küljest me ju rääkisimegi juustest ja ma tegelikult mõtlesin seega täitsa teemasse.

„Jah, nad kasutavad päris juukseid,” ütles Juno. „Vähemalt kvaliteetsetes parukates.”

„No aga kui palju neid on, kes parukaid kasutavad?” küsis Miriam, heites oma pruunid lokid selja taha. „Peale sinu, eks,” kihistas ta ja noogutas Juno poole, kes oli selle päeva heleroosa paruka juuksed natuke 18. sajandi soengut meenutavasse kuhja kokku sättinud. Juuksed olid nii kõrged, mingi kakskümmend sentimeetrit, et ei mahtunud kuidagi kiivri alla. (Me saime alati postkasti juures kokku ja tulime koos kooli, tema rattaga ja mina rulluis kudega. Kuigi nüüd, talvel, kui uiskudega sõita ei saanud, oli Juno hakanud mind sõidutama, kui just liiga libe ei olnud.) Ta oli olnud sunnitud panema paruka rattakorvi, kui me sõitma hakkasime, aga

pani selle hoolikalt jupp maad enne kooli pähe tagasi. Kuigi ma olin teda paaril korral ilma parukata näinud, ei meeldinud talle ennast ilma selleta näidata.

Miriami kommentaar pani mul kõhu valutama. Tahtsin Junot kaitsta, aga mul ei tulnud midagi pähe, mida öelda. Polnud vajagi, sest Juno vastas otsekohe:

„Miriam, no ma ei tea, aga vähk? Sellest oled kuulnud? See on väga tavaline haigus. Vähemalt iga kolmas inimene saab oma elu jooksul vähi.”

Miski muutus klassis, kui ta need sõnad lausus. Meeleolus. Ja Agneta pilk oleks otsekui tõmbunud akna juurde, kus istusid Nico ja Bella Bjä. Ka Maia ja Adrian vaatasid sinna. Juno ei teinud väljagi, vaid jätkas.

„Meid on kaksikümmend kuus. See tähendab, et vähemalt kaheksa meie seast jäävad vähki.”

Kõik olid vait jäänud. Miriam vahtis Junot. Ta nägi välja peaaegu nagu koomiksitelgelane, silmad suured nagu pallid ja suu pärani lahti.

„Ja peaaegu kõikidel tulevad ravi ajal juuksed peast ära. Kujutage ette, kui väga te siis rõõmustate, kui parukaid saada on!”

„Palun, Juno, nüüd küll aitab,” ütles Agneta ja kohendas närviliselt prille.

„Mis mõttes aitab küll? Nii on ju!” ütles Juno solvunult. Nico asus veidi ootamatult Junot kaitsma:

„Ja Miriam ju küsis.”

„Jah, seda küll,” ütles Agneta ja sättis helekollast kampsunit, mis oli vöökohal veidi rulli tõmbunud.

„Aitäh, Nico,” ütles Juno tunnustavalt.

„Kõik on kombes,” ütles Nico oma kõige laiemas Östergötlandi murrakus.

„No igatahes, pikkade juuste eest saab üle tuhande viiesaja krooni. Nii et kui sina, sina, sina, sina, sina, sina ...”

Ta osutas kordamööda Maiale, Bella Bjäle, Bella Bjöle, Agnetale ja Miriamile ning vaatas siis mõtlikult klassis ringi, kuni ta nimetissõrm maandus just nimelt Nicol.

„... ja sina! Kui teie kõik oma juuksed maha müüte, on tehtud!”

„Mina?” karjatas Miriam kohkunult ja surus käed juuste vastu, otsekui kardaks ta, et keegi võib kohe tulla ja need vägisi maha lõigata.

„Kümme tuhat otse klassikassasse!” jätkas Juno muretult. „Siis ei pea vihma käes ringi paterdama ja vorsti müüma nagu mõned teised luuserid.”

„Küüslaugusalaamit,” parandas teda Agneta. „Minu eelmine klass teenis sellega päriselt ka palju raha. Aga igatahes ... Ma ei usu, et siin oleks keegi valmis oma juukseid paari päeva nimel Esterõnil maha lõikama.”

„No võib-olla mitte jah. Aga vähihaigete nimel küll, Agneta,” ütles Juno rangelt.

Peale Sixteni ja Karl-Johani, kes olid Juno ettepaneku suhtes üllatavalt positiivselt meelestatud, oli Agnetal teiste koha pealt õigus. Keegi ei paistnud olevat elevel võimalusest juuksed maha ajada. Ja kuigi Juno arvas, et kaksikute haruldane valge juuksevärv on vägagi nõutud, olid nende juuksed kahjuks liiga lühikesed. Juuksed pidid olema vähemalt kakskümmend viis sentimeetrit pikad, veel parem, kui pool meetrit, teadis Juno rääkida.

Agneta kergenduseks lõpetas Juno viimaks juuksemüügi-teema ja vestlus suundus tagasi sokkide ja küüslaugusalaami juurde. Ma ei osalenud eriti aktiivselt. Kui valida antaks, müüksin ma pigem sokke kui salaamit, aga ütleme nii, et ma just ei *igatsenud* kummagi müümist. Küll aga igatsesin ma klassireisi. Sest see tähendas, et ma saan Adriani näha kaks päeva järjest ööpäev läbi! Lootsin nii väga, et me satume samasse majakesse. Veel viiskümmend kaheksa päeva jäänud! Järsku igatsesin ma lausa pööraselt seda klassireisi, millest ma veel pool tundi varem üldse midagi ei teadnud.

Ma polnud Adrianiga omavahel kohtunud alates jaanuarist, kui me saime kokku raamatukogus, et ära tuua raamat, mida ta oli aidanud mul tellida, kui mul raamatukogukaarti polnud. Väga tore oli kokku saada, me rääkisime natuke aega jõulukontserdist ja jõuluvaheajast, aga ka iluuisutamisest. Mõnes mõttes polnudki see kuigi imelik, sest raamat, mida ta mul laenutada aitas, oli „Iluuisutamise käsiraamat”, autoriks uisulegend Ulrich Salchow. Kummaline oli pigem see, et julgesin Adrianile rääkida, et ma olen ise ka iluuisutamisega tegeleenud. Adriani meelest oli see väga lahe ja ta küsis, miks ma ära lõpetasin. Pomisesin vastuseks midagi ebamäärast. Siis pidi Adrian ära minema. Ei mingit istumist Skärblacka kohvikus, vestluse ja jumalikult heade meetripikkuste saiakestega (no kui need lahti rullida, eks). Ja pärast seda polnud me rääkinud. Eks me muidugi koolis kohtusime, aga see pole sama asi.

Ma ohkasin. Klassijuhatajatundi oli veel ainult kümme minutit järel ja me olime peaaegu otsustanud küüslaugusalaami kasuks, kui arutelu võttis uue ja ootamatu pöörde. Sixten ajas ennast ühtäkki pingis püsti ja ütles:

„Mulle tuli just täiesti *amazing* mõte. Postkaardid laiskadele inimestele!”

„Kuidasmoodi?” küsis Agneta ja kibrutas laupa, nii et sinna tekkis viis paralleelset joont. See tundus põnev, pea-aegu nagu see noodijoonestik, mida Gunnar oli meile just muusikatunnis õpetanud.

Sixten pööras ringi ja vaatas klassi.

„Niimoodi: nüüdsel ajal saadavad ju kõik nagu sõnumeid ja meile ja tšätivad üksteisega ja nii. Aga just ükspäev sai meie isa postkaardi.”

„Ja tal oli ikka kuradima hea meel!” ütles Karl-Johan.

„Karl-Johan, ära vannu!” üles Agneta.

„Count von Crash, kui tohib paluda.”

Agneta ei teinud parandamisest välja, üksnes noogutas, et ta jätkaks.

„Paps luges selle meile ja emale kaks korda ette, luges jah. Ja vaatas tükk aega esikülge, kuigi seal olid ainult mingid kõrged majad ja maantee. Siis ma mõtlesin: oleks ju tore, kui inimesed nii rõõmsad oleksid. Aga kes viitsib ometi postkaarti *kirjutada*? Kes viitsib kirjutada nii palju sõnu? Ja kes viitsib nagu minna marki ostma ja nii? Siis ma mõtlesingi: postkaardid laiskadele! Tõmba lihtsalt rist, ära kirjuta midagi. Näete!”

Sixten jooksis valge tahvli juurde ja joonistas suure ristküliku, mis pidi nähtavasti postkaarti kujutama. Ta tõmbas selle paremasse serva kolm joont.

„Nii,” ütles Agneta kõhklevalt ja vaatas kella. Tundi oli jäänud veel vaid mõni minut.

„Siia ridadele tuleb kirjutada aadress. Seda peab kahjuks ise tegema. Aga siin, sellel poolel, võib olla kirjas näiteks ...”

Ta kirjutas oma peaaegu loetamatu käekirjaga tahvlile:
„Kallis ...”

„Ja siis tuleb lihtsalt ise lisada näiteks vanaema või tädi või Bengt või kes iganes, kellele sa kirjutad. Ja siis võib olla kirjas näiteks ...”

Sixten kirjutas: „Loodan, et sul läheb ...”

Siis tegi ta neli ruutu, kuhu sai risti tõmmata. Esimese ruudu kõrvale kirjutas ta „hästi”, teise kõrvale „halvasti”. Kolmanda juurde kirjutas ta „super”. Siis ta mõtiskles hetke ja neljanda juurde kirjutas ta viimaks „enam-vähem, kuigi sa istud vangis”.

„Vangis? See on võib-olla natuke ... ma pean silmas, et see pole ju siiski väga tavaline,” ütles Agneta.

„Ei, aga kujuta ette, kui rõõmsaks see võib teha, kui sa *istudki* vangis ja saad postkaardi!” ütles Sixten. Maia kihistas naerda.

Karl-Johan kargas püsti, jooksis klassi ette ja krahmas Sixteni käest vildika.

„Ja siis lõpetame nii.”

Karl-Johan kirjutas kähku: „Sõbralike tervitustega ...”

„Ja siia kirjutad oma nime. Seda tuleb kahjuks ise teha. Viimaseks võib jätta veel „Tervita ka ...” ja siis pead lisama, keda tervitad.”

Rääkimise ajal joonistas ta tahvlile neli ruutu:

„„Oma naist” ja siis „Kassi”, „Kõiki, kes mind tunnevad” ja ...”

Ta mõtles hetke, enne kui kirjutas: „Abtissi.”

„Ab... Misasja?” küsis Nico.

„Abtissi! Nii nimetatakse nunnakloostri juhti,” teadis Karl-Johan.

„Natuke nagu ... kuidas öeldagi ... omapärased valikud?” leidis Agneta.

„No see on ainult näide. Siia võib jätta ka tühja rea, et inimesed saaksid ise midagi kirjutada.”

Pärast ägedat arutelu oli selge, et suurema osa klassi meelest olid laiskade postkaardid hea mõte. Hugo ja teised jalkakutid nõustusid ettepanekuga pigem vist sellepärast, et nad tahtsid õigel ajal vahetunniks õue jalkat taguma jõuda. Aga Andrzej paistis päriselt elevil. Ta naeris kurjakuulutavalt ja ütles, et ootab juba, kuidas ta „oma kasuvennale ära teeb”. Agneta, kes ilmselgelt oli olnud küüslaugusalaami eestkõneleja, näis pisut kõhklev, aga pidi enamusele alluma.

Isegi Juno, kes oli oma juustemüügi ettepanekust nii vaimustuses ja võis pealegi olla kaksikute suhtes pisut tõrges, jäi nõusse, et mõte on hea.

„Ja Sigge võib need joonistada!” hõikas ta. „Postkaardid!” „Ee ... mida?” küsisin ähmis päi.

„Jah, Sigge on genius,” ütles Bella Bjö ja osutas oma käsi-varrele, kus randmest ülespoole laienes lilla tindiga kujutatud jänestepidu.

„Jaaa!” karjus Karl-Johan, samal ajal kui Sixten hiiwas ennast üle õpetajalaua Juno pingi juurde, märkamata, et ajas sealjuures maha terve virna vihikuid. Ta tõstis käe, et Junoga patsu lüüa. Pärast seda, kui Juno oli lasknud ta käel paar sekundit õhus seista, lõi ta vastu tahtmist sellele pihta.

„No siis on selge!” ütles Agneta. „Lõpuks ometi jõudsimme kuhugi! Postkaardid ... ee ... laiskadele! Lõpetame siis praeguseks! Tubli töö!”

Viimaseid sõnu polnud peaaegu kuuldagi, sest tekkis kohutav lärm, kui parkümmend tooli korraga vastu linoleumpõrandat kraapis, samal ajal kui kõik hakkasid rääkima ja karjuma ja naerma. Nico kargas oma toolilt püsti ja tuiskas klassiuksest välja nii kiiresti ja tormakalt, nagu võistleks OM-is saja meetri jooksus ja oleks just kuulnud stardipauku.

Ma ootasin, kuni Juno pistis pinali ja mõned vihikud kassikotti, ja piidlesin Adriani, kes istus edasi oma kohal akna all ja näris pliiatsiotsa.

Maia ja Sixten sõnelesid ees pinkides. Maia väitis, et võib Sixteni hoobist peapõrutuse saada, ning leidis, et peaks saama kahju hüvituseks kotitäie hapusid autokomme. Sixteni meelest oli see põhjendamatult kalliskompensatsioon, arvestades sellega, et ta ei virutanud sugugi meelega. Selle asemel pakkus ta, et Maia võiks talle ühe korra vastu pead lüüa.

„Siis oleme *even Steven*,“ ütles ta ja võttis nokatsi peast.

Maia virutas vastu ta heledaid juukseid – löök tundus pealtnäha päris tugev, aga Sixten ei teinud teist nägugi. Siis naeratas ta narritavalt ja ütles:

„Ütle, kui alustad.“

„Häh!“ ütles Maia nõrдинult ja virutas talle veel korra vastu pead.

Juno viskas koti üle õla ja hakkas ukse poole minema. Lohistasin jalgu järel, sest tahtsin, et Adrian mulle järele jõuaks. Kui ma ümber pöörasin, oli ta küll ennast püsti ajanud, aga seisis ikka veel oma pingi juures. Ta vaatas unelevalt aknast välja ühe puu poole, mis sirutas oma peenikesi musti oksid kahvatusinise taeva poole.

„Sigge, kas sa võiksid veel natuke aeglasemalt käia?” küsis Juno irooniliselt.

„Oih, vabandust!”

„Pole hullu, lihtsalt ma tahaks enne klassist välja saada, kui kell tundi tagasi heliseb.”

Juno võttis mul käsivarrest kinni ja marssis otsusekindlalt koridori, mina tal sabas, otsekui oleks ta stressis lapsevanem ja mina üleväsinud laps.

Selja taga kuulsin Maia naeru ja Sixtenit ütlemas:

„Võid ennast higiseks peksta, *baby*. Kardiprofina olen ma harjunud oluliselt kõvemate paukudega!”